

Højere fodertildeling de første 14 dage efter faring øgede ikke kuldtilvæksten

Fokus: Resultaterne viste, at kuldtilvæksten ikke blev forøget ved at tildele søerne ekstra foder, men, at huldtabet kunne begrænses.

Af Thomas Sønderby Bruun, specialkonsulent, Seges Svineproduktion

De seneste par år er det blevet populært at øge foderstyrken markant, så slutfoderstyrken i farestalden nås tidligere.

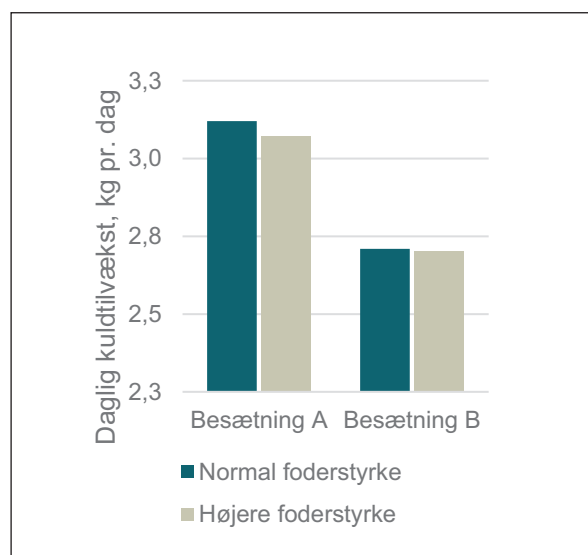
Nogle tilbagemeldinger har været, at det gav tungere grise ved fravænning. Derfor gennemførte Seges Svineproduktion en afprøvning i to besætninger – én besætning med lavt væggtab (A) og én besætning med højere væggtab (B) hos søerne i diegivningsperioden.

I besætning A sikrede en højere foderkurve, at førstekuldtssøerne og de øvrige søer fik henholdsvis 9,5 FE og 16,6 FE mere i løbet af de første 14 diegivningsdage.

I besætning B fik alle søerne 9,7 FE mere i løbet af de første 14 diegivningsdage. Begge besætninger fravænnede 12,7 til 13,1 grise pr. fravænning.

I ingen af besætningerne medførte det ekstra foder en højere kuldtilvækst (se figur). I besæt-

Figur: Ingen effekt af en højere foderstyrke de første 14 dage efter faring på den daglige kuldtilvækst.

Fakta

Mere foder til soen:

- Øger ikke kuldtilvæksten (-)
- Kan reducere væggtab (+)

pr. årsso, men her blev væggtabet reduceret med ca. 12 kg pr. årsso, hvilket medfører en samtidig besparelse på drægtighedsfoder til reetablering af huld (ca. 30 FE sparet).

Dermed er den kraftigere foderkurve økonomisk fordelagtig for besætning B, men ikke besætning A.

ning A forsvandt det ekstra foder mere eller mindre ud i den blå luft, da den eneste effekt var, at søerne mobiliserede 0,5 mm rygspæk mindre (fra et tab på 2,9 til 2,4 mm rygspæk) i løbet af diegivningsperioden. Søerne tabte i øvrigt kun ca. 4,5 kg i diegivningsperioden.

I besætning B medførte den højere foderstyrke, at væggtabet blev statistisk sikkert reduceret fra 16,8 kg til 11,5 kg i løbet af diegivningsperioden, mens tabet af rygspæk var uændret (ca. 2,5 mm i løbet af diegivningsperioden).

Foderblandingerne, der blev anvendt i de to besætninger, var forholdsvis ens og kunne dermed ikke forklare de fundne forskelle.

Kend væggtabet

Resultaterne viser, at det er væsentligt at kende både søernes tab af rygspæk og vægt, når den optimale foderkurve skal fastsættes. Desuden viste resultaterne også, at fodereffektiviteten kan variere både mellem besætninger og i høj grad indenfor besætningen. I besætning A blev det gennemsnitlige foderforbrug pr. årsso øget med omkring 30 FE uden, at dette medførte nogen væsentlig ændring i produktiviteten.

I besætning B blev foderforbruget øget med omkring 22 FE